
DICHTERBIJ

Het loopt goed af

Hoe ze er bij gekomen zijn, weten ze niet. Maar het is een feit. 's Ochtends vroeg hebben ze de eerste bus naar Burgum genomen om mee te doen aan een wandeltocht over een verlaten winters landschap. Ze wonen beide in een sociaal pension en zijn getekend door de jaren en door problemen.

Wouter heeft de kleur van drank aan zijn jas kleven en Alexander heeft zich de laatste jaren vooral binnenskamers laten zien, uit angst voor wat er in de buitenwereld op hem afkomt. Heren op leeftijd zijn het, hun buikje verradt de geneugten van het leven.

Wouter heeft al bijna twee jaar geen druppel alcohol meer aangeraakt, maar vecht in zijn beleving nog dagelijks tegen de lust er voor. Hij heeft hulp gevraagd en bepaald zelf zijn koers in de hulpverlening. Een man van stavast en recht door zee. Alexander draagt een leven in tobberij en vraagt zichzelf veelvuldig af of hij anderen geen kwaad heeft berokkend door zijn gedrag. Hij zit dagelijks in het pension en neemt zich al jaren voor om, met hulp, de buitenwereld tegemoet te treden. Hij blijft de in knop gestoken bloem waarbij je ieder moment hoopt dat de zon gaat schijnen.

Tegen tien uur komen ze in Burgum aan. De vrieskou kleeft de sneeuw tot harde plakken. Wouter en Alexander komen in hun dagelijkse kloffe bij de start aan. Temidden van in trainingspakken en gymschoenen getooide "professionele wandelaars" vallen ze zichtbaar uit de toon. Bezorgde en meelevende blikken zijn hun deel.

Voorzichtig komt een man van het organiserend comité bij Wouter informeren naar de bedoeling. De vrijwillige organisator voelt zijn hart een keer overslaan als hij verneemt dat Wouter en Alexander geen toeschouwers maar

serieuze deelnemers zijn. "25 kilometer" roept Wouter recht op de man af.

Achter de schermen vindt spoedberaad plaats. Zijn de kilometer paaltjes wel goed uit-gezet, kan er iemand zich houden op de heren, moeten de tussenposten niet telefonisch bemand worden?

Wouter en Alexander hebben geen vermoeden wat er om hen heen gebeurt.

Vol goede bedoelingen gaan ze van start. Na de overwinning op de alcohol gaat Wouter vandaag een volgende overwinning op zichzelf behalen.

Alexander zal vandaag zijn straatvrees voor even afleggen en zich als een echte man manifesteren. Wouter voorop en Alexander in de slipstream er achter aan. De eerste kilometers worden binnen de bebouwde kom afgelegd, maar na vier kilometer wordt het rustiek be-sneeuwde pad van landelijke mistroos-tigheid ingeslagen. Wouter zingt nog volop, maar van achteren klinken de eerste vragen over de lengte van de nog af te leggen weg. Waren ze in de middenmoot vertrokken, in de loop van het daarop volgende uur worden ze "fietsend" voorbij gelopen door de achter hen gestarte wandelaars. Wouter begint zich langzamerhand zorgen te maken en Alexander heeft het voortdurend over "moeten plassen". "Dan doe je het toch in de bosjes en hou nu op te zeiken", moppert Wouter.

Eindelijk, tegen drie uur 's middags, komen ze in een klein gehucht. Halverwege.

"Als u zo doorloopt bent u vanavond tegen acht uur bij de finish", is het ont-nuchterende commentaar van de inmiddels blauw aangelopen wedstrijdfunctionaris. Hij heeft al verschillende telefoontjes gepleegd met de wedstrijd-leider over het verblijf van Wouter en

Alexander.
"Ik ben zo blij dat u de juiste paaltjes hebt aangehouden, anders hadden we niet geweten waar we u hadden moeten zoeken", roept de oprecht bezorgde vrouw van de plaatselijke kroegbaas. Ze drukt Wouter en Alexander een kop warme koffie in de hand.
Zowel Wouter als Alexander kijken apathisch voor zich uit.
Het witte hineins. Denken is bijna niet meer mogelijk. Het verstand lijkt voor even onderkoeld.
Wouter knikt als de wedstrijdfunctionaris aangeeft dat het mooi is geweest

en dat zowel Wouter als Alexander zich kranig gevoeld hebben.

Een medaille zit er vandaag voor de heren niet in. Maar ze krijgen een persoonlijk uitgereikt getuigschrift van de hoofdsponsor vanwege het half-afgezwogde parcours.
Tevreden zitten de heren om vijf uur in de auto van de vrouw van de kroegbaas die er op staat ze naar huis te willen brengen.

Gerard Lohuis